

VOORSTAD

Thomas van Aalten

Voorstad

Uitgeverij Podium
Amsterdam

LENTE

Arthur

Dat iedereen verkleed was, vond Arthur Gregory nog wel aandoenlijk. Het benadrukte de jeugdigheid van Claires gasten. Maar het stoïcijnse gezuip, de te luide muziek, de holle blikken: wanneer was hij de grip op zijn dochters universum verloren? Die muziek! De refreinen klonken als flarden van decennia terug, maar dan met elektronische drums en alternatieve teksten, opgedreund door verveelde en vervormde stemmen.

Hij zag buurmeisje Fleur in een t-shirt met een logo van The Doors. 'Ben je een fan?'

'Fan?'

'Van The Doors...?'

'O, daar begon mijn oom ook al over! Ik vond het gewoon een grappig shirt.' Ze lachte en nam een slok van haar Fanta. Of rook hij nu alcohol?

Selma stond vrolijk te kwebbelen met Claires vrienden, maar Arthur kon het niet meer opbrengen. Hij ging weer in zijn stoel zitten, het enige meubel dat volgens zijn dochter deze avond niet in de garage opgeslagen hoefde te worden. Ze waren behalve verkleed ook geschminkt. Het thema was 'Zombie'. Het was lente, het einde van het schooljaar, je hebt net examen gedaan, wat doe je? Je verkleedt je als zombie. Ach, het verraste hem allemaal niet.

Claire was twee jaar geleden tijdens de zomervakantie 'begonnen met afdrijven', zoals zijn vrouw het verwoordde.

Tijdens die vakantie zat Claire op de achterbank van de Audi en liet haar vingers door het openstaande raam op de wind dansen.

Steeds duwde ze haar hand nét iets verder naar buiten.

'Kijk je uit,' had Arthur tegen zijn dochter gezegd. 'Je zal niet de eerste zijn die zo een hand of hele arm verliest.' Zijn dochter reageerde niet. Of er werkelijk iemand weleens een arm had verloren op de snelweg, wist hij niet zeker.

Arthur keek zijn vrouw aan. Het was een patroon: als de een het niet lukte, moest de ander het oplossen. 'Claire, hoor je wat papa zegt? Hij heeft gelijk hoor,' probeerde Selma.

'Natuurlijk heeft hij gelijk,' zei hun dochter. 'Maar ik ben ook niet de eerste die gewoon goed uitkijkt.'

'Toch heb ik het liever niet,' zei Arthur. Claire deed waar hij voor vreesde: ze stak nu haar onderarm naar buiten. 'Claire, verdomme!' riep Arthur via de achteruitkijkspiegel. 'Selma! Doe iets.'

Onhandig tikte Selma op het bovenbeen van haar dochter. 'Niet doen. Papa heeft gelijk...'

Nu zette de puberdochter het raam nog verder open en klikte ze haar gordel los. Ze wurmde haar hoofd naar buiten. Met de ogen gesloten liet ze de koele wind door haar haren blazen.

'Doe normaal, Claire!' brulde Arthur.

'Stop dan toch, Arthur!' riep Selma, terwijl ze nu aan de rok van haar dochter trok.

'Ik stop niet, zij moet zich aan de regels houden!'

Een van achteren naderende vrachtwagenchauffeur claxonnerde. Het geloei was angstaanjagend.

'Het is verdomme vakantie, vakantie, vakantie!' Er zat niets anders op dan vaart te minderen en de auto naar de vluchtstrook te manoeuvreren. 'Wat wil je?' riep Arthur in alle ernst tot zijn dochter, die hij nooit met een vinger aan zou kunnen raken, al wilde hij haar nu tegen de vlakke slaan.

'Een sigaretje zou wel lekker zijn,' zei Claire rustig toen ze eenmaal weer zat.

'Geen sprake van,' siste haar moeder. 'Er wordt hier niet gerookt!'

'Ik ruik elke woensdagavond jouw rook in mijn slaapkamer, mama. Na het sporten rook je in de achtertuin. Ik zie dat elke week. Wist je dat, papa?'

'Dat is iets tussen volwassenen, Claire,' zei haar vader.

'O dát is iets tussen volwassenen.'

In hun grote vrijstaande woning in de Bomenwijk van de voorstad probeerden Arthur en Selma er het beste van te maken.

In plaats van hun dochter koste wat kost in hun mal te duwen ('Vroeger was ik écht niet zo erg,' riepen ze vaak tegen elkaar) hadden ze na advies van een bevriende psycholoog besloten juist wat mee te bewegen met hun dochter, in de hoop wat meer in háár mal te raken.

Tot aan de dag van de uitslag was het onduidelijk of Claire haar examens had gehaald of niet. Ze kon er niets zinnigs over zeggen, tot radeloosheid van haar ouders. 'Het ging wel, geloof ik. Ik weet niet.'

In tegenstelling tot Arthurs middelbareschooltijd werden nu niet alleen de gezakte kandidaten gebeld. Vroeger moest je wachten tot een uur of vijf en als je niet gebeld was, had je goed nieuws. Scholieren die gebeld werden, waren trieste gevallen.

Bezweet fietste je naar school. Je omhelsde er je vrienden, schudde handen met je mentor en bezocht de diploma-uitreiking met tenenkrommende toespraken en ludieke stukjes van het docentenkorps.

Daarna begon een eindeloze zomer.

Nu werden de pupillen op hun wenken bediend, geslaagd of niet. De mentor moest iedereen bellen.

'Ik ben geslaagd. Dus...!' zei Claire monotoon, nadat ze haar mentor keurig had bedankt.

'Claire, van harte!' Selma stormde op haar dochter af. 'Is het toch nog goed gekomen!'

'Pak van mijn hart, pak van mijn hart,' mompelde Arthur en hij maakte een vuist die hij tegen zijn getuited lippen stootte.

Twee uur later kreeg hij vanuit school een telefoontje van zijn dochter: dat zijn huis die avond nog in gebruik genomen zou worden voor een examenfeest. 'Want dat had je beloofd, pap.'

'Heb ik dat beloofd?'

'Je hebt het een paar weken geleden geroepen, dat als ik zou slagen, je desnoods je huis ter beschikking zou stellen voor een knalfeest. Dat heb ik onthouden.'

'Geweldig.'

'Ik stuur je zo mijn boodschappenlijstje door.'

Er stonden dranken op met exotische namen die hij niet kende.

Moest hij zich niet aan een alcoholverbod voor minderjarigen houden? Als hij daarover zou beginnen, had hij het helemaal verbruid bij zijn dochter. Maar wat zouden de ouders van die vrienden zeggen? Ze vonden het geen probleem. 'We zijn zelf ook jong geweest.'

Eigenlijk waren de ouders jaloers op hun jonge kinderen. Vroeger wilden kinderen zo snel mogelijk opgroeien, nu wilden volwassenen zo lang mogelijk jong zijn.

Wekelijks was Arthur in het zwembad van het Babylon Hotel & Restaurant om baantjes te trekken. Het zwemmen lukte beter dan het noodzakelijk temperen van zijn alcoholinname.

Hij had een jaarabonnement met korting omdat hij buurtbewoner was. Het postcodegebied van de voorstad was de sleutel.

De laatste tijd werd het zwembad bevolkt door jonge stelletjes die het zwembad als amoureuze uitvlucht beschouwden en vermoedelijk thuis niet de vrijheid voelden om elkaar te betasten. In het zwembad verdwenen de remmingen.

Vanuit zijn ooghoeken zag Arthur hoe een blonde tienerjongen zijn vriendinnetje bepotelde. Een paar meter verderop hield een afgetrainde dertiger met een rozerood gezicht zijn eveneens atletisch gevormde geliefde net iets te lang onder water, waarna ze proestend en spartelend weer boven kwam drijven.

Waarom hingen deze lui hier rond, net wanneer Arthur zijn baantjes wilde trekken? Konden ze niet in het park passerende bejaarden irriteren?

Vier jongens dobberden doelloos in het midden van het bassin, elkaar continu duwend en slaand. Steeds weerklonk hun aapachtige gelach in de betegelde ruimte.

Stoïcijns zwom Arthur door, de stoorzenders ontwijkend. Wat was het toch met die jeugd die zo afgetraind oogde? En waarom al die tatoeages?

Weer was de blonde tienerjongen in zijn baan, nu tilde hij zijn giechelende meisje op alsof ze een baby was die gedoopt moest worden in een heilige rivier. Zijn vingers gleden over haar bleke ronde billen. Arthur maakte een ruime bocht om de tortelduiven te ontwijken maar botste toen bijna op de dertiger die net zijn vriendin weer onder water duwde.

Een man met zo'n dikke buik dat hij leek op een kruiwagen die rechtop tegen de muur was gezet, liep verdoemd en bezweet uit de sauna, klaar om een duik in het water te nemen.

In de ochtend was het hier veel rustiger, maar Arthur was er eerder vandaag nog niet aan toegekomen. Die tol moest hij nu betalen. Bovendien, 's ochtends had je weer bejaarden die niet opschoten.

Het groepje jongens bekeek twee meisjes die hun stevige borsten in kleine bikini's hadden gehesen. Ze waanden zich begluurd, maar vonden het niet erg, misschien zelfs wel prettig. Ook zij maakten aanstalten om het water in te springen.

Het bad scheen een ontmoetingsplek voor rustelozen. Wat hing er in de lucht? Zo erg was het nooit eerder geweest.

De jongens holden nu achter elkaar aan, hun snelheid vertraagd door het lauwe zwembadwater. Een van hen besloot op zijn handen te lopen met zijn enkels boven het water uitgestoken. De anderen joelden, klaptten, spatten water naar elkaar.

Arthur probeerde zijn baan voort te zetten. De man met de enorme buik sloeg het tafereel van een afstand gade, met half dichtgeknepen varkensoogjes.

De blonde tienerjongen had nu zijn liefje op zijn schouders gehesen. Hij liep rond en dreigde haar steeds van zich af te gooien. Net op het moment dat Arthur voorbijkwam, liet de jongen haar vallen.

'Hoezo gooi je me tegen die opa aan?' zei het meisje giechelend tegen haar vriendje. Ze gaf hem een tongzoen.

In de hoek van het zwembad was een ander stelletje ook driftig aan het tongen.

Het meisje reed tegen de jongen aan, haar benen omklemden zijn onderlijf. Zag Arthur nu dat de zwembroek van die jongen op zijn enkels hing? Trok de griet aan zijn lul?

Een warme, doffe stomp tegen zijn wang. Het was de buik van de man met varkensoogjes.

'Het is hier goddomme net een jungle!' schreeuwde Arthur. Zijn kreet overstemde het rumoer van het bonte gezelschap in het water, dat zich vervolgens even stil hield, om daarna in gejoel uit te barsten.

Arthur verliet via het aluminium trappetje het bad, schampte daarbij zijn enkel en griste zijn handdoek van de plastic tuinstoel.

Ze keken hem na, schreeuwden, lachten. Een van de jongens riep: 'Kom hier dan, ouwe!'

Arthur pakte een van de plastic tuinstoelen op en wierp die in het water. 'Ratten!'

Een medewerkster in een poloshirt met het Babylon-logo erop kwam toegesnel. 'Meneer, het lijkt me beter als u zich nu even koest houdt...' Een bewaker met te gladde schoenen die achter haar aan was gekomen, ging bijna onderuit. Hij communiceerde via zijn *in-ear* met zijn collega's terwijl Arthur naar de kledkammers werd begeleid.

'Ik had die stoel niet moeten gooien,' erkende hij toen hij eenmaal gekleed in het kantoor tegenover de *general manager* zat. 'Maar al die idioten in het water... het lijkt wel een orgie van zwakzinnigen!'

'In het nieuwe plan komt een strengere bewakingsprocedure. Maar tot die tijd zullen onze gasten het een beetje met elkaar moeten zien te vinden. Kom liever in de ochtend, dan is het rustiger.'

'Dat zal u vies tegenvallen.' Arthur kwam iets naar voren en hield zijn handen tegen elkaar alsof hij ging bidden. 's Ochtends zitten er slechtzijnde bejaarden in het bad, die nooit in hun baan blijven en niet eens echt zwemmen. Ze dartelen door het water, begrijpt u wel? Zwemmen is er niet bij. Ik voel me soms een scooterrijder in een smalle steeg tijdens een feestdag. En jullie badmeesters lijken vooral druk met het vervangen van de filters en het accorderen van de schoonmaakroosters...'

'U kunt toch niet van ons personeel verwachten dat ze controleren of onze gasten werkelijk zwemmen?'

'Waarom niet? Blaas op de fluit, iedereen eruit.'